

ရဲထောက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထု

အိပ်

ရဲထောက်စိန်ဘန်းနှင့်
အောင်စေပိုင်စေ
ထောက်ပေး

ပန်းချီဆွဲဆွဲ

အခန်း (၁)

သေမင်းခံတွင်းသို့ ဝင်လာသူ
ရာဇဝတ်ဘေး လွတ်အောင်ပြေး
လမ်းပေါ်က လူသေအလောင်း
သေပြေး ရှင်ပြေး
ထားရာနေ စေရာသွား

အခန်း(၁)

သေမင်းခံတွင်းသို့ ဝင်လာသူ

"ကျိုင်းလီ"ဟု အမည်ပေးထားသော "သွားစိုက်ဆိုင်"လေးရှိ တံခါးဝ
ဆီမှ ဝင်လာသူအား လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ပင် သူ့မှာ ကျောက်ရုပ်
တစ်ရုပ်လို မင်တက်သွားမိ၏။ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားကာ
ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံ တဒိန်းဒိန်းခုန်သော ရင်ဖြင့် ငေးကြည့်
နေမိ၏။

ဝင်လာသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမဖြစ်သည် ။

ပိုးဝါလေးကို လည်တိုင်တွင် ပတ်ကာ အဖြူခံပေါ်တွင် အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများ ပုံဖော်ထားသည့် ဘရိုက်ကိတ် အထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထား၏။ ဘယ်လက်တွင် အထက်တန်းစား ကတော်များ သာ ကိုင် ဆောင်လေ့ရှိသော ဘုရင်မသားရေ စစ်လက်ဆွဲအိတ်ကို ဟန်ပါပါ ချိတ် ထား၏။

တံခါးဝမှာ ကနွဲ့ကလျ ရပ်ရင်း သူ့ထံသို့ လှမ်းကြည့်၏။ သည် အကြည့်ကို သူ မှတ်မိ၏။ သူ့ရင်တွင် စူးနစ်စွာ ရှိခဲ့ဖူးသော အကြည့်။ သူ့ကိုယ် တိုင် တသသ ဖြစ်ခဲ့ရသော အကြည့်။

ခုတော့ သူ့ရင်အား ဒေါသတို့ လောင်မြိုက်စေသော အကြည့်အဖြစ် ရင်ခုန်စွာ မြင်ရလေပြီ။ ထိုအကြည့်ဖြင့် သူ့စိတ်မှာ တဒဂ် ဆူပွက်သွား ၏။

ရ င် မှာ တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်းသွား၏။ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း တို့ သည် သူ၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေ၏။

သူမကို စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ၏ မေးကြောတို့ ထောင်ထသွားသည် ။ ခြေလက်တို့ အေးစက်ကုန်သည် ။

သူမ သူမ ထူးမေ မထူးမေ။

သည် အမည်က သူ့မှတ်ဉာဏ်တွက် ပြောင်းဆန်အောင် လှည့်ပတ် နေခိုက် -

"သွားစိုက်ဆရာများ ရှိပါသလားရှင်"

ဟူသော အသံ၊ သူမထံမှ ပေါ်လာ၏။ အနီရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းလွှာကြား

မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ။ ထိုအသံကို ပို၍ ပင် သူမှတ်မိ၏။

သူ့ရင်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းဖူးသောအသံ။

သူ့အား ကြည်နူးပျော့ပျောင်းစေသောအသံ။

သူ့ဘဝအား ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့သောအသံ။

သူ့အား အမှောင်ထုသို့ ပို့ခဲ့သောအသံ။

အသံကြားရခြင်း၏ ခဏတာမှာ ပင် သူ့စိတ်တွင် မုန်တိုင်းတစ်ခုက ပြင်းစွာတာရှုလျက် သူ့နှလုံးသားမှာ သံမဏိကဲ့သို့ တင်းမာသွားတော့သည်။ ။

"ရှိပါတယ် ကျုပ်ပါပဲ"

သူ့အသံကို ခပ်ပျော့ပျော့လေး ဖြစ်အောင် ထိန်း၍ ပြောလိုက်၏။ ခေါ်နေသော သွားများကြားမှ အသံက ခပ်အက်အက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုသောအခါ သူမက နှမ်းလှအပြုံးနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း -

"ဪ ... ဆရာက သွားစိုက်ဆရာပဲကိုး။ အခန့်သင့် လိုက်လေ ရှင်။ ကျွန်မ ဒါဘာပွဲတစ်ခု သွားခါနီးမှာ အံသွားက အရမ်းကိုက်လာလို့ ဝင်ခဲ့မယ်နော်"

ဟု ကနွဲ့ကလျဆိုကာ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင် လာလေသည်။ ။

သူသည် ထိုအသံ၊ ထိုအပြော၊ ထိုဟန်ပန်တို့ ကို ကြည့်ကာ ထူးမေစစ်၊မစစ် တွေးတော နေမိသဖြင့် ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ‘ထိုင်ပါ’ ဟု ပင် လောကွတ်စကားဆိုရန် မေ့လျော့နေမိ၏။ သူမက သူ၏ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ။

ကြိုငံသင်းမွှေးပျံ့သည့် နှင်းဆီရနံ့ရေမွှေးနံ့က သူ့အာရုံသို့ စူးရှစွာ ဝင်လာ၏။ သူမရှုမိအောင် အသက်ကို အောင့်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့

... သူမကို ဝေပဲစွာ လွှမ်းခြုံကြည့်မိ၏။

နောက်တွဲဆံထုံးမှာ နှင်းဆီပွင့်နီနီကို ပန်ထား၏။ နှင်းဆီပွင့်ပါသော အင်္ကျီထဘီကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်၏။ နှင်းဆီဖူးရောင် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးကို ဆိုး၏။ နှင်းဆီနီရောင် အမြင့်ဖိနပ်ကို စီး၏။ ဘုရင်မလက် ကိုင်အိတ် အနီရင့်ကို ကိုင်၏။ ပဝါကတော့ အဖြူရောင် ချည်ထိုးပဝါ။ သူ့အကြည့်မှာ အစီအစဉ်မကျသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးလွှမ်းခြုံမိ၏။

သည် မိန်းမ နှင်းဆီကို ခုထိ မြတ်နိုးတုန်းပဲလား။ သူ့ရင်မှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ကြေကွဲနာကျင်ခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဒေါသ နာကျင်ခြင်း ။

"ကျွန်မ ထိုင်မယ်နော်။ တစ်ခါတည်းပဲ ကုသခုံပေါ်တက်ထိုင်တော့မယ်။ အရေးကြီးလို့ ပါရှင်။ သွားမနုတ်ဘူးနော်။ အနာသက်သာအောင် ဆေးထည့်ပေးပါ။ ပြနေကျ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂိုးရှ်က ဘိလပ် ခဏပြန်သွားလို့ ပါ။ တစ်ခါမှ တရုတ်သွားစိုက်ဆိုင် မလာဖူးပါဘူး။ အင်နာဂျက်ဆင် သောက်တာလည်း မသက်သာလို့ ။ အဲဒါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တရုတ်သွားဆရာတွေလည်း ကောင်းတယ်လို့ ညွှန်းလို့ လာခဲ့ရတယ်။ အရေးထဲ ဒရိုင်ဘာက ဖျားနေလို့ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းခဲ့ရတယ် ရှင်"

သူမက အထက်တန်းလွှာတို့ ၏ ခပ်ကြွားကြွားစကားတို့ ကို တိုးတိုးနဲ့နဲ့ပြောကာ သွားလူနာ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ကျော့ကျော့လေး တက်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်လိုက်ရင်း ပဝါဖြူလေးကို စွယ်စုံချ၍ ထိုင်ခုံနောက်မှီသို့ ခေါင်းကို မှီလိုက်သည် ။

မျက်နှာက မော့သွားလေမှ သူမ၏ မေးစေ့အောက်ရှိ မှဲ့နီလေးကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် သူ့မျက်လုံးတို့ တွင် မီးတောက်မလို ဖြစ်သွားရသည်

ထူးမေ။ ဒင်းဟာ ထူးမေအစစ်။

"ကိုင်း ... ဆရာ ကြည့်ပါတော့လေ"

သူမက စိတ်မရှည်သလို အသံထွက်လာ၏။ သည် တော့မှ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး -

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏနော် ကျုပ်ပစ္စည်းလေးတွေ ယူလိုက်ပါဦးမယ်"

သူ့စကားလေသံအား ဂရုစိုက်ပြောကာ နောက်ခန်းသို့ အလျင်အမြန် ဝင်ခဲ့၏။ အမှန်တော့ ရှေ့ခန်းနံရံမှာ သွားစိုက်၊ သွားနုတ်ပစ္စည်းတွေကို နံရံကပ်မီရီနှင့် အစုံအလင်ရှိ၏။

သို့တိုင် သူက သွားပစ္စည်းတွေကိုမယူ၊ နောက်ခန်းသို့သာဝင်၏။ သူ သေတ္တာတွင်းမှ လက်အိတ်အစုံကိုယူကာ လက်နှစ်ဖက်မှာ စွပ်လိုက်၏။ တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် မို့ တောတော်နှင့် အံ့မကျ။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မနည်းစွပ်မှ ရသည် ။

ပြီးတော့ ယူရမည့် ပစ္စည်းက ဘန်ချိုကြိုးတုတ်တုတ်နှစ်ချောင်း၊ နောက် သံမဏိဓားပါးကလေး။

ရပြီ ... ဒါဆိုရပါပြီ။ ထူးမေဆိုသော မိန်းမအတွက် ဒါဆို လုံလောက်ပြီ။

ထူးမေကို ကုရမှာ က သွားမဟုတ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကုစားပေးရမှာ ။ သူက သွားစိုက်ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဟုတ်သည် ။ ထူးမေကို သူကုစားရတော့မည်။

သူ့အပေါ်မှာ သာမက တစ်မျိုးသားလုံးအပေါ် သစ္စာမဲ့၊ သစ္စာပျက်၊ ရာဂအတ္တကြီးမားလှသည့် ထူးမေအတွက် လမ်းဆုံးတော့မည့် ည၊ ဘဝ လမ်းအဆုံးသတ်တော့မည့် ည။

သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ၏။ ရင်မှာ ဗလောင်ဆူနေ၏။

သို့သော် သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် အေးဆေးလှသည် ။ လက်အိတ်စွပ်၊ ဘန်ချီကြိုးယူ၊ ဓားပါးလေး ရသည် နှင့် ရှေ့ခန်းသို့ ပြန် ထွက်ခဲ့၏။

သူမက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ငြိမ်လို့ ။

သူသည် သူမထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ဘယ်သို့မှ စီစဉ်တွေး တောမထားပါဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်လာသည့် အစီအစဉ်ကလေးကို သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

သူ့အပြုံးကို သူမ မမြင်နိုင်ပါ။ သူသည် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ရင်း သူမ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

"ကြည့်ပါဆရာ"

သူမက မျက်နှာလေးကို မော့မော့ပြုကာ နှုတ်ခမ်းနီနီကို ခပ်ဟဟ ထား၏။

"ညာဘက်သွားမဟုတ်လား။ နည်းနည်းယောင်နေတယ်"

သူက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို ဟ၍ ကိုင်လိုက်ပြီး မေးစေ့အောက်မှ မှဲ့နီ လေးကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

မှဲ့နီမှာ အတုမဟုတ် အစစ်။ သူ သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွလေး ချမိ၏။ အချို့ လှချင်ရက် စက်စက်ယိုနေသည့် မိန်းမများမှာ မှဲ့တုများ တပ်တတ်၏။

ဒါကအတုမဟုတ်။ အစစ်။ ထူးမေ၏ မှဲ့အစစ်။

အရင်အခါတုန်းကတော့ သည် မှဲ့ကလေးကို စမ်းကာ ထိကာ ကလူ ကျီစယ်၏။ သူ့ရင်မှာ သာယာမိန်းမူးခဲဖူး၏။

ဟထားသော နှုတ်ခမ်းလေးကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှုပ်ခဲဖူး၏။ ထို နှုတ်ခမ်းလေးဆီမှ သာယာချိုလွင်သော စကားသံတို့ ကို နားထောင်ကြ ည်နူးခဲဖူး၏။ ထိုသောအခါက သူမ၏ အသားတို့ ကို ထိတွေ့ရသည် မှာ နွေးခနဲ,အေးခနဲ, သိမ့်ခနဲ, အိခနဲ ရှိခဲ့၏။

ယခုမူ သူမအသားကို ထိတွေ့ရသည် မှာ ပူရှုရှုဖြစ်လို့ နေ၏။

"အင်း ... ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ပါဘူး။ ထုံဆေးတစ်မျိုး ထည့်ပေးမယ်။ မ ကိုက်အောင် သောက်ဆေး ပေးလိုက်မယ်"

သူ့အသံကို သတိထားပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါဘာပွဲမှာ စကားလည်း ပြောရမယ်၊ ညစာလည်း စားရမယ်ဆိုတော့ သွားသိပ်နာမှာ စိုးလို့ ပါ"

သူမက စကားညှင်းညှင်းဆိုနေ၏။

သူသည် မျက်မှန်အောက်မှ စူးရှသော ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာအား စိုက်၍ ကြည့်ရင်း လည်ပင်းမှာ စုံချထားသည့် ချည်ထိုးပဝါအား ဖျတ်ခနဲ ဘယ်ညာ ကြက်ခြေခတ်ဆွဲယူကာ တင်းတင်းရစ်ရစ်လိုက်၏။

။

"အမေ့"

ဟု သူမ ရုတ်တရက် အသံထွက်သွားပြီး သူ့အား ထိတ်လန့်ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

"ရှင် ... ရှင် ... ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ"

သူမ နှုတ်ခမ်းမှ စကားလုံးတို့ ကမန်းကတန်း ထွက်ကျလာသည်။
သူက ပဝါကို ဆွဲတင်းလိုက်သည်။

လည်ပင်းအစ်သွားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ခါသွားကာ စူးစူးဝါးဝါး
ဗလုံးဗထွေးအသံတို့ ထွက်လာ၏။ သူ လည်တိုင်မှ ပဝါကို လျှော့ပေးလို
က်သည်။

"ရှင် ရှင် ... ဒါ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်ပါ ... လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ အော်
လိုက်မှာ နော်။ ရှင်ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

ပဝါကလေး လျော့သွားသည် နှင့် သူမ၏ ခြိမ်းခြောက်စကားသံက
ထွက်လာပြန်သည်။ ထို့ပြင် လက်နှစ်ဖက်ကလည်း သူ၏ မျက်နှာကို ကု
တ်ခြစ်ရန်၊ တွန်းထိုးရန်၊ ခြေကလည်း ကန်ကြောက်ရန် လုပ်လာသည်။

သူပဝါကို ပြန်၍ တင်းလိုက်၏။

"ရှင် ... အစ် အစ်"

သူမ စကား မပီနိုင်။

လက်မှ ဘုရင်မအိတ် ကြမ်းပြင်သို့ ဒေါက်ခနဲကျသွား၏။
မျက်လုံးမှာ ပြူးသည် ထက် ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ သူမ အသက်ရှူရမှာ ခ
က်ခဲသွားလေ၏။

"ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ မထူးမေ"

သူ သံမှန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

သူမသည် မထူးမေဆိုသောအမည်ကြောင့် ထင်၏။ အသက်ရှူမှား၍
ထိတ်လန့်သော မျက်နှာပြင်မှာ အံ့သြသောအသွင်သို့ ပြောင်းသွားပြီး

ပြူးဝိုင်းနေသည့် မျက်စေ့အစုံဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူပဝါကို လျှော့ပေးလိုက်သည် ။ သူမသည် ပဝါလျော့သွားလေမှ လက်ဖြင့် လည်တိုင်ကို စမ်းကာ အသက်ကို အဝရှူရင်း -

"ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ မထူးမေ မဟုတ်ဘူး ။ မအုန်းညွန့်။ ဝိသာနု ရက္ခိတအသင်းနာယက ဒေါ်အုန်းညွန့်။ ဝိသာခါအမျိုးသမီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်အုန်းညွန့် ရှင်"

သူမက သူမ၏ ရာထူးဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ရွတ်ပြနေ၏။

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ပြက်လုံးကောင်းတစ်လုံးကို ကြားလိုက်ရသည့် အလား သူ အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်လိုက်မိသည် ။

ထို့နောက် သူသည် သူမရှေ့မှ နောက်သို့ ရောက်သွားရန် ဆုံလည်ခုံကို ခြေဖြင့်လှည့်လိုက်သည် ။ သူမသည် အခန်းဝသို့ နောက်ပြု၍ သူ့အား ကျောပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

"ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ရှင် ဒုက္ခလှလှတွေ့မယ်နော်။ ကျွန်မဟာ အစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့တွေ အမျိုးမျိုး ရထားတဲ့ သူနော်။ ရှင် နောင်တရသွားလိမ့်မယ်"

ဆုံလည်ခုံပေါ်မှာ လည်သွားရင်း သူမပြောလိုက်၏။

သူ့အဖို့ ထိုစကားက အရာမရောက်လှပါ။ သူက အရာရောက်အောင်သာ လှုပ်ရှားသည့် အနေဖြင့် သူမ၏ လည်တိုင်မှာ ကြက်ခြေခတ်ထားသည့် ပဝါကို မလျှော့လွန်း မတင်းလွန်းအောင် ထား၏။ ခေါင်းမှီဆိုဖာ၏ နောက်သံတန်းတွင် ဘုလက်သီးခပ်ချည်နှောင်လိုက်၏။

"အို ... ရှင် ရှင်လွတ်ပါ။ ကျွန်မကို လွတ်ပါ။ ရှင် ဘာလိုချင်လို့ လဲ။ ယူပါ။ ကျွန်မ ချမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်မှာ ပါတဲ့ စိန်ဆံထိုး၊ စိန်နားကပ်၊ စိန်လည်တုံ၊ စိန်လက်စွပ်၊ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက ငွေဆိုရင်"

"တော်စမ်း"

သူ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် ခုံကိုလှည့်လိုက်သည်။ ။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူမ မျက်နှာကို သူ အကဲခတ်ကြည့်၏။

မျက်နှာပြင်မှာ အလှအပနှင့် မာန်မာနတို့ အစား စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း ရောယှက်သော သောက မျက်နှာပြင် ဖြစ်လို့ နေပေ၏။

သူသည် လက်အိတ်စွပ်လက်ဖြင့် လျော့ကျလာသည့် မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး အိတ်အတွင်းမှ ဘန်ချည်ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင် ရှင် ... ဒါဘာလုပ်ဦးမလို့ လဲ"

ကြိုးကိုမြင်သဖြင့် သူမ အော်ဟစ်မေးမြန်းသည်။ ။

သူ ဘာမှ ဖြေစရာမရှိ။ လုပ်စရာဖြစ်သော လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရုန်းကန်နေသည့် သူမ၏ လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်တို့ ကို ခုံလက်တန်း၊ ခြေတင်တို့ နှင့် ကပ်ကာ ချည်နှောင်လိုက်၏။ ပြီးပြီ ... သူမမှာ စကားပြော အော်ဟစ်နိုင်ယုံမှ လွဲ၍ မလှုပ်နိုင်တော့။ လူနာထိုင် ကုလားထိုင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီ။

သူ ကြိုးတုပ်နေစဉ် သူမ အော်နေ၏။ စကားတွေ ပြောနေ၏။ ကျယ်လောင်လှ၏။ သို့သော် ဝန်းကျင်က မကြားနိုင်။ ဆိုင်ရှေ့ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းမှာ အလှူခံပွဲရှိ၏။ အိုးစည်ဝိုင်းသံညံ့လို့ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကာအကွယ်အဖြစ် သူ စီမံရ၏။ ဆိုင်အတွင်းရှိ ရေဒီယိုကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ညက ဆိုင်ရှင်ဖမ်းထားသည့် ဂျပန်လိုင်းမှ စစ်ချီသီချင်းတီးလုံးသံတို့ ဆူညံစွာ ထွက်လာသည်။

သူ့နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

ည ခုနစ်နာရီတိတိ။

အခန်းထောင့်တွင် ချထားသော တရုတ်လိုနှင့် မြန်မာလို နှစ်ဘာသာ ရေးထားသည့် 'ဆိုင်ပိတ်သည်' 'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်လေးအား ဆွဲကာ အခန်းပြင်တွင် ထောင်လိုက်၏။

သူ့ဆိုင်ရှေ့တွင် ဘေဘီအော်စတင်ကား အနီရောင်လေး ရပ်ထား၏။ သည် ကားက ထူးမေရဲ့ ကား။ သူ့ကားကြည့်၍ ပြီးလိုက်ပြီး အခန်းသို့ဝင်ကာ အခန်းတံခါးချပ်များကို ဆွဲပိတ်၏။ ချက်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

"ရှင် ရှင် ဘာလုပ်မှာ လဲ။ ကျွန်မကို လွှတ်ပါ။ ဒါဘာကို ရှစ်နာရီသွားရမှာ။ အဲဒီမှာ ဘုရင်ခံလာမှာ ရှင့်။ ကျွန်မသာ ရောက်မသွားရင် ဒီကိုလိုက်လာမှာ "

သူမက ခြိမ်းခြောက်စကားတို့ ကို ဆိုတုန်းပင်။ သူသည် အေးဆေးစွာပင် သူမရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

"အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့ ထူးမေ။ နင် ငါ့ကိုကြည့်စမ်း"

သူ့စကားကြောင့် သူမ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဆံပင်ခပ်ကျဲကျဲ၊ နဖူးပေါ်ဝဲကျ၊ ရွှေရောင်မျက်မှန်သေးသေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ အပေါ်သွားခေါခေါ၊ ဘယ်ဘက်ပါးမှ အမာရွတ်မည်းမည်း၊ န

ကံပြာရောင်လက်ရှည်အင်္ကျီခါးရှည်၊ နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီ၊ အဖြူ
ရောင် ပတ္တမြင်းစီးဖိနပ်နှင့် ‘လူ’။တရုတ်လိုလို ဂျပန်လိုလို သွားစိုက်ဆ
ရာတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ မျက်စိတွင် မြင်နေပေလိမ့်မည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အခန်းနံရံက ကြည့်မှန်မှာ ဤသို့ပင် မြင်နေရပေ
၏။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ"

သူမ ထပ်မေး၏။

"မထူးမေ"

သူမ၏ အမေးအား မဖြေဘဲ သူမ၏ အမည်ကို ခေါ်လိုက်၏။

"ကျွန်မ မထူးမေ မဟုတ်ဘူး "

ငြင်းဆန်စကား ဆိုသော်လည်း မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ပေါ်
နေ၏။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ ပြောလေ"

သူမ ထပ်မေး၏။ သိပ်သိချင်နေပုံရပေသည် ။

"မထူးမေ"

သူသည် အိတ်အတွင်းမှ ချွန်မြမြ သံမဏိဓားလေးကို ညှာလက်ဖြင့်
ထုတ်ယူရင်း ခေါ်လိုက်ပြန်သည် ။ ဓားကလေးက လောကဓာတ်မီးရောင်
အောက်တွင် လက်လက်ထသွား၏။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ အိုစာသွား၏။ ဓားကို မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်မည်လား

။

"မထူးမေ"

သည် အမည်ကိုပင် သူ ခေါ်ပြန်၏။

သူမသည် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမ၏ ရင်အစုံမှာ ဖားဖိုလို လှုပ်နေပေ၏။

"မထူးမေ ... ငါဘယ်သူလဲ"

သူ ဖြည်းလေးခက်ထန်စွာပြောရင်း ဆံပင်ကျဲကျဲအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်၏။ မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်၏။ ပါးမှ အမာရွတ်မည်းမည်းကို ဆွဲခွာလိုက်၏။ ပြီးနောက် သွားခေါခေါ အံ့ဖုံးကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ပစ္စည်းအားလုံးကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထိုးထည့်လိုက်ကာ နံရံဗီရိုသို့ သွား၍ ရေစိုဝတ်ဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်ဖိဖိတိုက်ပစ်လိုက်ကာ ဆုံလည်ကို ဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည် ။

"ဟင် ... ရှင် ရှင် ... ကို ... ကိုထွန်းမောင်"

သူမထံမှ အလန့်တကြား အသံထွက်လာသည် ။

"ကိုထွန်းမောင် ... ရှင် အစ်ကိုထွန်းမောင်"

သူမအသံမှာ အံ့ဩနေသလား၊ လန့်နေသလား ခွဲခြားမရသေးမီပင် သူမထံမှ ရှိုက်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"တွေ့မှ တွေ့ရပေလေ အစ်ကိုရယ်။ ထူးမေလေ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ မှားခဲ့မိပေမယ့် အစ်ကိုကို ချစ်ပါတယ်။ ထူးမေ အစ်ကိုကို ရှာခဲ့ပါတယ်။ ခုထိရှာနေတုန်းပါ အစ်ကိုရယ်"

သူ့အတွက် ငိုသံစွက်၍ ရှိုက်သံနှောလေသော စကားသံတို့ က ရင်နင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်မလာခဲ့။ သူ့ရင်မှ ဒေါသမီးတောက်ကိုသာ လေပင့်ပေးသ

ကဲ့သို့ ကြားနေရလေ၏။

"အစ်ကို ထူးမေကို သိပ်စိတ်နာနေလားဟင်။ ပြောပါ အစ်ကိုရဲ့ ။ ထူးမေကို ဒီလိုကြည့်မနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ထူးမေကို ရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ ရိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်။ ထူးမေလေ ထူးမေ အစ်ကိုကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး အစ်ကိုရင်ခွင်မှာ အားပါးတရ ငိုလိုက်ပါရစေ"

ထူးမေဆိုသော မိန်းမ၏ ပြောဆိုငိုဟန်ကို သူ သဘောကျစွာ နားထောင်နေမိ၏။

ဆိုရပါလျှင် ဘုန်းကြီးပျံ့တွင် ဧရင်ကျူးနေသည့် ဇာတ်မင်းသမီးနှင့် တူပေသေးတော့။ ဒါတောင် ... ခြေဟန်လက်ဟန် မပါသေး။

"အစ်ကို ဘာကို စိုက်ကြည့်နေတာလဲလို့ ထူးမေ ပြောနေတယ်လေ။ ထူးမေကို ကြိုးတွေ ဖြေပေးစမ်းပါ။ ထူးမေလေ အခုငွေကြေးတွေ စုဆောင်းမိနေပြီ။ အာဏာရှိ ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေ၊ အရာရှိတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး စီးပွားရေးမှာ ထူးမေ ထိပ်တန်းသူဌေးဖြစ်နေပြီ။ ထူးမေ အစ်ကိုနဲ့ အတူ ပြန်နေမယ်။ အစ်ကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နဲ့ ထူးမေနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး ပေါင်းရအောင်။ အား ... သွားက နာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ လွှတ်ပေးပါတော့။ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ၊ ထူးမေ အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်ပါတယ်"

ပျားရည်မြစ်တွင်းမှ စီးမျော လာလေသည့် မာယာနှောစကားလုံးတို့ က သူ့နားတွင်းသို့ သံပူရည်လို ဝင်ရောက် လာလေသည် ။

သူသည် ထူးမေအား စိုက်ကြည့်နေရင်း မိုးရွာသော တစ်ည။ သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေသည့် မိုး။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲကာ ဖျားနေသည့် လူ ဂါတ်ရုံးမှ ဆေးသောက်ရန် သူ့အိမ်သို့ ပြန်လာခိုက် မထင်မမှတ် မမျှော်လင့်ပါပဲ အိမ်၏ သူ့အိပ်ခန်းအတွင်း ခုတင်ပေါ်မှာ မိ

မွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းဖြင့် ထင်တိုင်းကျနေကြသည့် သူ၏ ဇနီးထူးမေနှင့် မြို့အုပ်၏ သား ခင်ထူးအောင်။

သူဝင်လာသည် ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အဝတ်အစားပင် မယူနိုင်။ ပြတင်းတံခါးပေါက်မှ မိုးရေတောသို့ ခုန်ချပြေးရန် ပြင်နေသော ခင်ထူးအောင်။

သူ့လွယ်အိတ်တွင်းမှ လက်တွင်းသို့ အလိုလိုရောက်လာသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်။ သေနတ်မှ ဒေါသကျည်ဆံ ပေါက်ကွဲသံ။ ခင်ထူးအောင်၏ မချီမဆုံ အော်သံ။

သုတ်ခနဲ ထပြေးလေသော မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ခန္ဓာနှင့် ထူးမေ စသည့် စသည့် မြင်ကွင်းတို့ က ဖျပ်ဖျပ်မြင်နေမိလေသည် ။

"အယုတ်မ"ထူးမေ။

သည် ထူးမေကို ယခု သူတွေ့နေရလေပြီ။

သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေလေပြီ။

သူ့ရင်မှ ဒေါသမီးတောက်တို့ လျှံကျလာ၏။

လက်မှ ထက်မြက်သော သံမဏိဓားသွားလေးက ထူးမေ၏ ပါးနှစ်ဖက်ဆီသို့ ‘လက်ခနဲ လက်ခနဲ’ပြေးသွား၏။ ပါးပြင်နှစ်ဖက် ဟတ်ဟတ်မှာ သွေးစတို့ ‘ဖြာခနဲ’စက်စက်ကျ။

ထူးမေ၏ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံက ဂျပန်စစ်ချီတီးလုံးသံများ နှင့် ရောနှော၍ သွား၏။

သူ ထူးမေ၏ မျက်နှာအနီးနားသို့ ကပ်ကာကြည့်၏။

ဒေါသနှင့် နာကျင်မှုတို့ ရောယှက်နေသည့် ထူးမေ၏ မျက်နှာမှာ ရွံ

ရှာဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထူးမေသည် သူ့အား မတောင်းပန်တော့ဘဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲနေလေ၏။ ဒါသည် ပင် ထူးမေ၏ ဇာတိရုပ် ဖြစ်လေ၏။

"အယုတ်မ၊ အပျက်မ၊ သစ္စာဖောက်မ။ နှင့်ကြောင့် ငါဝရမ်းပြေးဖြစ်ရတယ်၊ တောပုန်းဖြစ်ရတယ်။ နင့်ရဲ့ အလိုရမ္မက်ကြောင့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေ သေရ၊ အဖမ်းခံရ၊ စက်တိုင်တက်ရတယ်။ နင့်အတွက် သွားရမယ့်လမ်းက တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းက ဒီလမ်း... ဒီလမ်း ... ဒီလိုလမ်း"

သူသည် ဓားကို ပစ်ချလိုက်ကာ သူမ၏ လည်ပင်းတွင် ကြက်ခြေခတ်ထားသော ချည်ပဝါကို အားစိုက်၍ ဆွဲချလိုက်သည် ။

ထူးမေသည် 'အစ်ခနဲ'သာ တစ်ချက်မျှ အော်နိုင်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တွန့်ထိုးတုန်ကာ မျက်လုံးပြူး လျှာထွက်လျက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည် ။

ပြီးပြီ။ အရာရာ ပြီးသွားပြီ။

သူသည် ဆုံလည်ထိုင်ခုံနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်ကာ မလှုပ်မယှက် သေဆုံးနေသော ထူးမေ၏ အလောင်းကောင်ကြီးအား ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေ၍ နေမိလေသည် ။
